

Fabricius Gábor

Merre vagyok arccal előre

Fabricius Gábor író, a Velencei Nemzetközi Filmfesztivál díjnyertes filmrendezője megírta élete legszemélyesebb könyvét. A *Merre vagyok arccal előre* című regény tabudöntögető és hiánypótló alkotás, a radikális empátiáról szól, miközben a verbális, lelki és fizikai bántalmazás témáját is körbejárja egy bántalmazott férfi szemén keresztül.

A szerző harmadik regénye új megközelítésben tárgyalja a családon belüli erőszak témáját. A történet megmutatja a bántalmazás olyan formáit, amelyekről keveset beszélünk – főleg, ha egy férfi az áldozat. Rávilágít arra, hogy mennyire fontos az önismeret és a belső munka mindenki számára. Legyenek nők vagy férfiak, középkorúak vagy fiatalok, családosok vagy egyedülállóak, mindenki életébe eljöhet a pillanat, amikor szembe kell néznie önmagával egy jobb élet reményében.

A regény főhőse Fáy Ábris, sikeres építészmérnök, akit a COVID idején megérint a halál szele. A kórházban eltöltött gyötrelmes hetek után újraértelmezi az életet, szerelmet, apaságot, karriert – és úgy érzi, készen áll még egy gyermek felnevelésére. De az új szerelem is tragikusan félresiklik, és rá kell döbbennie: amíg nem néz szembe gyermekkorával, a múlt újra meg újra ismételni fogja önmagát. Segítséget kér, és pszichoterápián indul el az önfeltárás útján. Az önismeret során nemcsak saját magát kezdi megérteni – minden gyerekkori sebével együtt –, hanem azt a nála jóval fiatalabb lányt is, aki gyermeket szült neki. Ráébred: a gyógyulás egyetlen útja az empátián át vezet. Megtanul együttérezni még azzal a nővel is, aki gyűlölve kötődik hozzá. Gyógyulnia kell – ha másért nem, hát azért, hogy biztonságban tudja nevelni két kislányát. Az esendő, sebzett férfi legyőzve a közönyt és szégyent beszélni kezd arról, amiről nem sokan beszélnek: az otthon elszenvedett abúzusról.

„Az empátia, együttérzés képessége tesz emberré. Vannak helyzetek, pillanatok, amikor ez végtelenül nehéznek, talán megoldhatatlannak tűnik, hiszen a kakofónia, a káosz, az önvédelem, fikcióink vagy vágyaink épp arra sarkallnak,

hogy befogjuk a fülünket, ne nézzünk oda, ragaszkodjunk ahhoz, hogy saját nézőpontunk vagy projekciónk az egyedüli lehetséges valóság, mindegy, hogy közben mennyit rombolunk. Együttérzek azokkal, akiket a saját félelmeik tartanak így fogságban, miközben embertelennek is tartom őket. A harmadik kötetem arra tesz kísérletet, hogy érveljen a nehezebbik, de emberi út mellett" – mondta el Fabricius Gábor a kötet szerzője.

„Néha úgy éreztem, már talán nem is szeretnék olyan mélyre hatolni az önmegismerésben – önmarcangolásban? –, amilyen mélyre ez a könyv elvisz. Igen, »önmegismerésben«, mert nem nagyon lehet úgy olvasni Fabricius Gábor könyvét, hogy közben ne élné át az ember a saját túlélt poklait is. De a történet sodor tovább, egyre lejjebb – és egyben egyre feljebb is: a kínokból születő megértéséig. Úgyhogy nem egyszerű abúzustörténet ez: nem csak az benne a különleges, hogy itt nő bántalmaz férfit. Sokkal inkább az, ahogy a gyerekkori, sőt intergenerációs traumák mind sűrűbb szövedékén mégiscsak átsejlik valami remény." (M. Nagy Miklós, a Helikon kiadóvezetője és a regény szerkesztője)

„Most egymás mellett láttam Flórát és Emmát, ahogy szeretetért sóvárognak. Ahogy kiáltozva, bármi áron, akár magukat is megsebezve figyelmet és szeretetet követelnek, és ott vagyok mellettük én is, kisgyermekként, ahogy ordítok, toporzékolok, és én is sóvárgok anyám szeretetéért."

Fabricius Gábor író, filmrendező, a londoni Central Saint Martins University of the Artson diplomázott. *Eltörölni Frankot* című első játékfilmjének világpremierje a 78. Velencei Nemzetközi Filmfesztiválon, a Kritikusok Hete szekciójában volt, ahol elnyerte a leginnovatívabb film díját. A *Merre vagyok arccal előre* a harmadik regénye.

Fabricius Gábor: Merre vagyok arccal előre
Helikon Kiadó, 2025